

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie kwestionuje okoliczność, że Sąd Unii uznał się za właściwy jedynie w odniesieniu do sporu, którego źródłem jest ostatnia podpisana przez wnoszącego odwołanie umowa na czas określony.

Nawet gdyby odnoszące się do tej kwestii uzasadnienie Sądu było prawidłowe – a zdaniem wnoszącego odwołanie tak nie jest – kwestionuje on także okoliczność, że Sąd nie wypowiedział się w przedmiocie szeregu przedstawionych przezeń żądań, których źródłem jest zakończenie spornego stosunku umownego, a więc ostatnia umowa na czas określony. Niezgodność z prawem zaskarżonego postanowienia wynika bowiem ze zwięzłości uzasadnienia, które jest w tym zakresie lapidarne i nie pozwala zrozumieć, dlaczego Sąd, bez zbadania akt sprawy co do istoty, mógł uznać się za niewłaściwy – z wyjątkiem sporu dotyczącego ostatniej umowy na czas określony – wyłącznie na tej postawie, że istniała klauzula arbitrażowa, mimo iż ważność i zgodność z prawem owej klauzuli była kwestionowana przez wnoszącego odwołanie.

Wnoszący odwołanie kwestionuje także brak uwzględnienia całości jego argumentacji dotyczącej istnienia winy po stronie instytucji, polegającej na braku określenia ram prawnych, które zapewniałyby wnoszącemu odwołanie oraz całemu personelowi misji prawnych Unii gwarancje poszanowania najbardziej podstawowych praw socjalnych, w tym prawa rzeczywistego dostępu do sądu oraz prawa do sprawiedliwego procesu.

Na poparcie odwołania wnoszący odwołanie podnosi zatem, że Sąd Unii dopuścił się naruszeń:

- prawa europejskiego mającego zastosowanie przy określaniu prawa właściwego w sporach dotyczących umów;
- przepisów belgijskiego prawa pracy;
- minimalnych wymogów dotyczących zatrudnienia na czas określony, obowiązujących na poziomie wspólnotowym;
- praw przewidzianych w karcie praw podstawowych;
- obowiązku uzasadnienia;
- zakazu orzekania *ultra petita*.

Skarga wniesiona w dniu 9 lutego 2017 r. – Republika Francuska/Parlament Europejski

(Sprawa C-73/17)

(2017/C 104/53)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Republika Francuska (przedstawiciele: F. Alabrune, D. Colas, B. Fodda i E. de Moustier, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Parlament Europejski

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie nieważności: porządku obrad posiedzenia Parlamentu Europejskiego ze środy, dnia 30 listopada 2016 r. [dokument P8_0J (2016)11-30] w zakresie, w jakim przewiduje on obrady plenarne na temat wspólnego projektu budżetu ogólnego, uchwalonego przez komitet pojednawczy; porządku obrad posiedzenia z czwartku, dnia 1 grudnia 2016 r. [dokument P8_0J (2016)12-01], w zakresie, w jakim przewiduje on głosowanie w sprawie wspólnego projektu budżetu ogólnego i następujące po nim wyjaśnienia dotyczące tego głosowania; rezolucji legislacyjnej Parlamentu Europejskiego z dnia 1 grudnia 2016 r. w sprawie wspólnego projektu budżetu ogólnego [dokument TS-0475/2016, P8_TA-PROV(2016)0475 w wersji tymczasowej]; a także aktu, w drodze którego – zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 314 ust. 9 TFUE – przewodniczący Parlamentu Europejskiego stwierdził, że budżet ogólny został ostatecznie przyjęty;

- utrzymanie w mocy skutków aktu, w drodze którego przewodniczący Parlamentu Europejskiego stwierdził, że budżet ogólny Unii na rok budżetowy 2017 został przyjęty, do dnia, w którym budżet ten zostanie ostatecznie przyjęty na mocy zgodnego z traktatami aktu, w rozsądnym terminie biegnącym od dnia ogłoszenia wyroku;
- obciążenie Parlamentu Europejskiego kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

1. Rząd francuski wnosi w swej skardze o stwierdzenie nieważności czterech dokumentów przyjętych przez Parlament Europejski w ramach wykonywania jego kompetencji budżetowych, na dodatkowym posiedzeniu plenarnym, które odbyło się w dniach 30 listopada i 1 grudnia 2016 r. w Brukseli.
2. Pierwszy i drugi z dokumentów, których stwierdzenia nieważności domaga się rząd francuski, to dokumenty określające porządek obrad posiedzeń Parlamentu Europejskiego ze środy, dnia 30 listopada 2016 r., i z czwartku, dnia 1 grudnia 2016 r., w zakresie, w jakim przewidują one odpowiednio obrady plenarne na temat wspólnego projektu budżetu ogólnego na rok budżetowy 2017, a także głosowanie i następujące po nim wyjaśnienia dotyczące głosowania nad owym wspólnym projektem budżetu ogólnego.
3. Trzecim zaskarżonym dokumentem jest rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 1 grudnia 2016 r. w sprawie wspólnego projektu budżetu ogólnego.
4. Rząd francuski wnosząc o stwierdzenie nieważności aktu, w drodze którego – zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 314 ust. 9 TFUE – przewodniczący Parlamentu Europejskiego stwierdził, że budżet ogólny został ostatecznie przyjęty. Jak wynika w szczególności z protokołu z posiedzenia Parlamentu Europejskiego z czwartku, dnia 1 grudnia 2016 r., chodzi tu o oświadczenie przewodniczącego Parlamentu Europejskiego oraz o podpisanie przezeń budżetu ogólnego, które to czynności nastąpiły po głosowaniu nad rezolucją legislacyjną w sprawie wspólnego projektu budżetu ogólnego.
5. W jedynym podniesionym zarzucie rząd francuski twierdzi, że należy stwierdzić nieważność czterech zaskarżonych dokumentów, ponieważ naruszają one protokół nr 6 załączony do TUE i TFUE oraz protokół nr 3 załączony do traktatu Euratom, które dotyczą ustalenia siedzib instytucji i niektórych organów, jednostek organizacyjnych i służb Unii Europejskiej.
6. Zarówno z protokołów w sprawie siedzib instytucji, jak i z orzecznictwa Trybunału, wynika bowiem, że Parlament Europejski nie może wykonywać kompetencji budżetowych, jakie zostały mu przyznane w art. 314 TFUE, w trakcie dodatkowych posiedzeń plenarnych, które odbywają się w Brukseli, ale powinien je wykonywać w podczas zwyczajnych posiedzeń plenarnych, które odbywają się w Strasburgu.
7. Ponieważ jednak zgodność z prawem zaskarżonego aktu przewodniczącego Parlamentu Europejskiego jest kwestionowana nie ze względu na jego cel czy treść, ale wyłącznie ze względu na to, że należało go przyjąć na zwyczajnym posiedzeniu plenarnym w Strasburgu, konieczność zapewnienia ciągłości europejskiej służby publicznej oraz ważne względy pewności prawa uzasadniają w ocenie rządu francuskiego utrzymanie w mocy skutków prawnych tego aktu do czasu przyjęcia nowego, zgodnego z traktatami aktu.